

Hr. Statsminister Neergaard burde overhovedet vogte sig for at blive mere kongeligssindet end Kongen selv. Nu forsvarede Hr. Minister Neergaard den Handling, Kongen foretog sig den 29. Marts, men Kongen selv fortrød den Handling og gjorde den om i Løbet af nogle faa Dage. Der er da ingen Grund for Statsministeren til nu at forsvare, hvad Kongen selv med Beklagelse maatte tilbagekalde. Da Svaret var kommet, som det kom, nemlig Generalstrejken, blev der om Lørdagen, da Københavns Borgerrepræsentation havde henvendt sig til Kongen, ført Forhandlinger, hvori ogsaa Hr. Neergaards politiske Formand, Hr. J. C. Christensen, deltog, og hvori det konservative Folkepartis Formand, Hr. Piper, deltog, og vel har de to Herrer bagefter erklæret, at de ikke raadede Kongen til at afskedige Ministeriet Liebe, men det ændrer ikke det mindste ved den Kendsgerning, at da de Forhandlinger var forbi, og da Kongen, efter at de var afsluttede Kl. 4.13 Paaskemorgen, henstillede til Ministeriet Liebe at tage sin Afsked, medunderskrev og kontrasserede de Herrer J. C. Christensen og Piper Paaskeforliget, hvorefter Generalstrejkens politiske Program blev sejrrikt gennemført, idet man gik ind paa, at Rigsdagen skulde indkaldes og en ændret Valgløv søges gennemført.

Derfor havde jeg Ret, naar jeg i Forgaars sagde, at Hr. J. C. Christensen aldeles ikke har vist sig mere tapper end nogen som helst anden. Han sagde nok bagefter, at man skulde have taget Stødet, men han sagde det ikke Paaskenat paa Amalienborg. Der skulde han have sagt det, der skulde han have nægtet at gaa med til det omtalte Forlig, han skulde have nægtet sin Underskrift. Kongen havde ikke noget egentlig parlamentarisk Ministerium til Kontrassignatur for Ministeriet Liebes Afskedigelse; derfor maatte han gaa den ejendommelige Vej at kalde alle Partiformændene derop, og de gav deres moralske Kontrassignatur paa Statskupministeriets Afskedigelse og paa, at det, som Kongen tilsigtede, ledet af uansvarlige Raadgivere den 29. Marts, blev gjort om, nemlig at faa Folketinget opløst straks og Valg udskrevet, inden der var vedtaget nogen ny Valgløv. I sit Forsvar for 29. Marts glemte Statsminister Neergaard 4. April — men de to Ting kan ikke skilles fra hinanden.

Hr. Neergaard talte nu i Gaar om sin Regerings Program, der i det sønderjydske Spørgsmaal var Internationalisering af 2den Zone, ganske vist ikke saaledes, at man direkte vilde kræve det, men saa-

ledes, at man tager derimod, hvis Ententen gik ind derpaa. Dette sagde Hr. Neergaard i Gaar, og dermed er der, som Hr. P. Munch har udviklet i Dag, sket en officiel Ændring i den sønderjydske Politik, en Frontforandring. Det er en anden Politik end den, der blev ført fra 23. Marts 1918 til 6. Maj 1920, til dette Cirkulære fra det nydannede Ministerium Neergaard kom. Men denne Programtale af Hr. Neergaard i Gaar om Internationalisering viser endvidere, i hvilket Grad jeg havde Ret, da jeg sagde, at Valget fandt Sted paa et uklart Grundlag — og jeg føjer stadig til, at det er et meget mildt parlamentarisk Udtryk; det er svært at finde et parlamentarisk Udtryk, der rammer, hvad der skete, men alle ved, hvad jeg sigter til, og hvilket Ord jeg vilde bruge udenfor denne Sal.

Den 11. April, altsaa før Valget, havde vi nemlig Lejlighed til her i denne Sal at fremstille, hvad vi gik til Valg paa, og jeg tillod mig, og fra radikal Side tillod man sig det samme, at afæske baade de Konservative og Venstre bestemte Erklæringer om, hvad de gik til Valg paa i det sønderjydske Spørgsmaal. Jeg tillod mig netop at fremdrage Internationaliseringstanken, der lige i de Dage var kommet frem, og karakterisere den som den taagede Frase, der sagde intet eller alt, kunde fortolkes paa alle mulige Maader; og jeg bad derfor om klar Besked paa, hvad man forstod ved Internationalisering. Men vi fik intet Svar — fordi hverken Konservative eller Venstremænd var interesserede i at give klart Svar inden Valget. Under Valget skulde man nemlig igennem paa denne uklare, tvetydige Maade. I nogle Kredse, særlig ude paa Landet, skulde man sige, at Spørgsmaalet var afgjort, og at man gik til Valg paa Generalstrejken eller rettere paa Slagteristrejken og Havnestrejken; i andre Kredse skulde man, som jeg nu har dokumenteret ved en lang Række Udtalelser fra Højre og fra Højrepressen, gaa til Valg paa, at det gjaldt om at stemme Flensborg hjem; dermed skulde de gamle Damer her i København mobiliseres i Tusindvis, og Hr. Harboe kan være vis paa, at de mødte ærligt og naivt paa Valgdagen, fuldkommen paa det rene med, at naar de stemte konservativt eller paa en radikal Overløber eller paa Hr. Marott, eller hvem det kunde være, saa stemte de for at faa Flensborg hjem. For at kunne faa et saadant uklart Valg var det, man ikke vilde udtale sig den 11. April.

Hvorfor holdt Hr. Neergaard ikke den